

Christiane Gammeltoft-Hansens prædiken skærtorsdag

Taler

Christiane Gammeltoft-Hansen
Sognepræst

Dato

2. april 2015

Sted

Lindevang Kirke

Omstændigheder

Denne prædiken er holdt ifm. et homiletisk og liturgisk forsøg i Lindevang Kirke i 2014/2015, hvor kirkens tre præster kontinuerligt prædikede over hele Markusevangeliet fra trinitatis søndag til 2. påskedag. Derved afveg præsterne fra at prædike over teksterne fra de autoriserede to tekstrækker til fordel for Markusevangeliet.

Prædikentekster

Højsangen kapitel 4, vers 15 – kapitel 5, vers 1
Paulus' Første Brev til Korintherne kapitel 11, vers 23-26
Markusevangeliet kapitel 14, vers 12-25

Salmer

Nu rinder solen op
Kærlighed fra Gud
Herre! hvor skal vi gå hen
Herrens røst var over vandet
Kornet, som dør i jorden
Herre, jeg vil gerne takke

1 "Æsel", sagde Uglen, "Jakob vil holde selskab."

"Det var da interessant", sagde Æselet, "ja, jeg tænker de så sender mig de levninger og smuler, som falder på jorden og bliver trådt på. Det er rigtig venligt og betænksomt."

"Der er en invitation til dig", sagde Uglen.

10 "Hvordan er den?"

"Ja, det er en invitation."

"Ja, jeg hørte det. Hvem tabte den?", sagde Æselet.

15 "Ingen tabte den, Æsel. Den siger, at du skal med til et selskab i morgen."

Æselet rystede langsomt på hovedet.

20 "Du mener Grislingen; ham den lille fyr med de livlige ører. Det er Grislingen, der skal med. Jeg siger det ham."

"Nej, nej", sagde Uglen og blev helt ivrig, "den er til dig."

25 "Er du vis på det?"

"Selvfølgelig er jeg vis på det! Jakob sagde: "Dem alle sammen! Sig det til dem alle sammen."

30 "Alle sammen, undtagen Æselet", sagde Æselet.

"Alle sammen," sagde Uglen irriteret.

35 "Ja, ja", sagde Æselet, "det er sikkert en fejltagelse, men så kommer jeg; men jeg vil ikke have skylden, hvis det begynder at regne."

Der skal være selskab. Det er sådan det begynder. Eller rettere sagt, det begynder med et måltid. Og alle er inviteret med. Selv dem, der mener, det må bero på en misforståelse.

40

I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden. I begyndelsen var ordet. I begyndelsen var menigheden. Der har været meget, som har fået betegnelsen begyndelse. Men her hvor vi er ved at gå ind i de sidste dage af Jesu liv, får man lyst til at sige: I begyndelsen var måltidet.

45

Måltidet fylder i evangelierne. Der bliver hele tiden spist. På den måde er der ikke så lang vej fra livet i Lindevang Kirke til fortællingen om Jesus.

Der er de måltider, hvor vi lytter med på, hvad der bliver diskuteret ved elitens spiseborde. Der er de måltider, hvor vi er hjemme hos samfundets udstødte –
50 dem som ingen ellers gider at spise med. Nogle gange er det flere tusind, der bliver bespist. Andre gange er selskabet mere overskueligt. Og måltiderne foregår alle vegne – ude i det fri og inde i stuerne. Uanset hvor de er, er det åbenbart altid den rette tid og det rette sted for et måltid.

55

Og så til allersidst dette måltid.

Det er som om, Markus har haft travlt lige indtil nu. Vi har jaget igennem
60 landskabet og været ind og ud af døren hos folk. Men nu stoppes der op i
fortællingen. Der dvæles ved detaljen. Vi får beskrevet etagen, rummet,
indretningen, tidspunktet på dagen, forberedelsen. Og så selve måltidets forløb.
Det er tydeligvis vigtigt. Det er meningen, vi skal huske.

65 Alle er som sagt inviteret. Så der sidder de: Der er ham, der bliver kaldt klippen,
selvom han nu godt kan være noget vaklende i sin loyalitet. Der er ham, der
bliver kaldt tvivleren. Der er de ivrige, de trætte, dem med magtdrømme og så
ham der på et tidspunkt lusker væk.

70 Det er sikkert en fejltagelse, tænker vi. Men nej det er det ikke. ”Ve ham”, der
lusker væk, bliver der sagt, men mere fordømt er han ikke, end at han sidder
med ved bordet på lige fod med de andre og deltager i indstiftelsen af Gudsrigets
måltid.

75 Det er et måltid for æsler og godtfolk, forrædere og venner i en skønsom
blanding. Og der er ingen, der kun skal leve af smuler. Den diskussion er
allerede for længe blevet taget, og da blev det slået fast, at Gud er Gud for alle.

Æslet ender med at føle sig som festens midtpunkt og kvitterer med en tale.
80 ”Venner og tilfældige tilstedeværende”, indleder det sin tak. Og der er også
grund til at give udtryk for sin glæde. Det flyder med mælk og honning, brød og
vin. Det er et måltid, der giver nye kræfter. Det er en opladning af tanken og
kroppen. ”Del det, og I får del i mit liv”, siger værten. Og så spiser de.

85 Og selvfølgelig føler æslet sig som midtpunkt, for værten har et svagt punkt for
netop æsler. Men under sin tale opdager æslet, at festen i virkeligheden er for en
anden.

I begyndelsen var måltidet. Alle evangeliets måltider, men især det sidste, er et
90 kig ind i de første menigheders praksis. De mødtes om maden, om brødet og
vinen.

Ligeså forskellige de var, ligeså forskelligt gik de sikkert til det måltid. Hver især
kom de med det, de manglede og det de længtes efter. Og der blev også talt
95 direkte til dem i måltidet: Det er til dig det her. Det er dig velsignelsen og
tilgivelsen gælder. Det er dig, jeg knytter mig til, forbinder mig med. Men i

samme øjeblik blev det tydeligt, at det slet ikke kun havde noget med den enkelte at gøre. Det havde noget med dem til sammen at gøre.

100

Det gælder altid den anden. Sådan har det været igennem hele evangeliet, og nu samles det op i dette sidste måltid. Måltidet er ikke kun et personligt opladningssted. Måltidet kan aldrig privatiseres. Ikke uden at det mister det at være Herrens måltid.

105

Det kan godt være, man ankommer som en ener, men man går derfra som en enhed.

110 ”Du er hvad du spiser”, siger vi. Overført til nadveren betyder det, at vi bliver til Jesu hænder og stemme i verden. Først er der invitationen. Men derefter er der så en udsendelse. De kræfter, man har fået, skal bruges på den anden.

115 Nadveren kan dermed heller ikke privatiseres i den forstand, at den alene ses som noget, der hører til inden for gudstjenestens rum – en nadver forbeholdt et religiøst fromhedsliv uden nogen forbindelse til hverdagen og virkeligheden udenfor. Jesus selv havde ikke en sådan to-rums tænkning. Det var blandt andet derfor, at måltiderne kunne foregå alle vegne. Det blev jo til nadver på de grønne bakkeskråninger ved Galilæas sø. Og det blev til nadver i Zakæus’ hus. Forandrende og livgivende måltider, hvor man spiste sig til en fællesskab, til et klarsyn, og til nye kræfter.

120

125 Den ældste nadver-formel og nadverliturgi, vi har, er Paulus’. Også for ham er det helt konkret. Det knytter sig til det sociale liv og vil miste sin karakter af at være nadver, hvis det bliver til noget abstrakt og uforpligtende. Det drejer sig ikke først og fremmest om at få stillet sin egen sult. Det drejer sig om at være solidarisk med verden.

130 Nadverens vision er enhed. En verden hvor vi tilgiver hinanden, bærer over med hinanden, giver den tørstige noget at drikke, giver den sultne noget at spise, er glade sammen, beder for hinanden.

135 Når vi bøjer os mod hinanden, medlevende, medlidende, så er det nadveren, der sætter sig igennem. Når vi ikke gør er det, da er det, en stemme ude fra verden kalder: Så vær dog for Guds skyld bare en lille smule af det, I er blevet kaldet til at være. Og nye invitationer til at deltage i måltidet bliver sendt af sted, så vi kan

blive tilført flere kræfter.

140 I begyndelsen var måltidet. Begyndelsen, det er mange år siden. Vi er ikke
længere en ung kirke. Men måltidet er her stadig. Det er ikke bare blevet husket.
Det er blevet gentaget, søndag efter søndag. Et levende mødested for Gud og
mennesker. Og nej det er ikke en fejl, vi er inviteret med.

Amen

145

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

150

Tags

Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Skærtorsdag

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/christiane-gammeltoft-hansens-praediken-skaertorsdag>

155

160

165

170